

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Ε' Νηστειών – Μάρκ. 10, 32-45. (29/3/2015)

Η αμαρτία εμπόδιο της κοινωνίας με τον Θεό

Η Εκκλησία μας προβάλλει σήμερα ενώπιόν μας, αγαπητοί μου, ένα ιδιαίτερο πρόσωπο της εκκλησιαστικής ιστορίας, το οποίο στο πρώτο μισό του βίου του λειτουργεί ως παράδειγμα προς αποφυγή και στο δεύτερο μισό ως παράδειγμα προς μίμηση. Πρόκειται για την γνωστή σε όλους μας Οσία Μαρία την Αιγυπτία, η οποία προβάλλεται δεόντως και τιμάται κατά την σημερινή Ε' Κυριακή των Νηστειών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Η Μαρία έζησε στην Αίγυπτο τον 6^ο αιώνα μ.Χ. και από την ηλικία των 12 ετών επέλεξε να ζήσει στην ασωτία και στην πορνεία. Έζησε με τέτοιο τρόπο, ώστε το γεγονός της αμαρτίας για εκείνη να θεωρείται ότι είναι ο φυσιολογικός τρόπος ζωής. Και έφτασε μέχρι τα έσχατα της αμαρτωλότητας, δοκιμάζοντας κάθε σαρκική εκτροπή, την οποία θα μπορούσε να φανταστεί ο άνθρωπος νους. Σε αυτή τη ζωή της έξαλλης ψυχικής και πνευματικής ένδειας και απώλειας η Μαρία έζησε μέχρι το 30^ο έτος της ηλικίας της. Τότε, βλέποντας τα πλήθη των Χριστιανών από την Αίγυπτο να ταξιδεύουν στους Αγίους Τόπους, για να προσκυνήσουν, θέλησε κι εκείνη να τους ακολουθήσει, από περιέργεια. Φθάνοντας στο ναό της Αναστάσεως, επεχείρησε να εισέλθει εκεί όπου φυλάσσεται ο Πανάγιος Τάφος του Κυρίου μας, ακολουθώντας τα πλήθη των προσκυνητών. Και ενώ όλοι οι άνθρωποι εισέρχονταν στο ναό ελευθέρως, εκείνη, φθάνοντας στην είσοδο του ναού, ένιωσε μία αόρατη δύναμη να την εμποδίζει να εισέλθει σ' αυτόν. Κατάλαβε τότε η Μαρία ότι ο Χριστός δεν επιτρέπει την είσοδό της στο ναό Του, δεν επιτρέπει να προσκυνήσει τον Πανάγιο Τάφο Του, λόγω της βαθύτατης και εκούσιας αμαρτωλότητός της. Και τότε η Μαρία στάθηκε, λέγει ο βιογράφος της Άγιος Σωφρόνιος Ιεροσολύμων, σε μία άκρη, έξω από το ναό, συνειδητοποιώντας τους λόγους αυτής της απόρριψης, έκλαψε πικρώς, απευθύνθηκε με δάκρυα στην Υπεραγία Θεοτόκο, ζήτησε συγχώρηση και έτσι άνοιξαν οι πύλες του ναού της Αναστάσεως, η Μαρία προσκύνησε τον Πανάγιο Τάφο, κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων και αποσύρθηκε στην έρημο του Ιορδάνου, όπου ασκήτεψε για 47 ολόκληρα χρόνια, χωρίς να δει ανθρώπου πρόσωπο.

Τότε ο Θεός θέλησε και τη συνάντησε ένας αγιασμένος ασκητής, ο αβάς Ζωσιμάς, ο οποίος εξεπλάγη από το θέαμα και θέλησε να μάθει την

ιστορία αυτής της σκελετωμένης και αποστεωμένης ασκήτριας. Και αφού πληροφορήθηκε το θαυμαστό βίο της, την κοινώνησε για πρώτη φορά, μετά από 47 χρόνια, των Αχράντων Μυστηρίων και εκείνη του ζήτησε ένα χρόνο μετά να την ξανασυναντήσει στο ίδιο σημείο, όπερ και εγένετο. Ο Αβάς Ζωσιμάς επέστρεψε και βρήκε κεκοιμημένη την Μαρία την Αιγυπτία, την ενταφίασε και την παρέδωσε στα χέρια του Θεού απαλλαγμένη από πάντα ρύπο αμαρτίας, αγιασμένη στο σώμα και στη ψυχή. Αυτός είναι, δι' ολίγων, ο βίος αυτής της ωραίας γυναίκας, η οποία είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα μετανουήτου ανθρώπου. Και από αυτόν τον βίο επιλέξαμε να σταθούμε σε τρία βασικά σημεία.

Το πρώτο είναι ότι η αμαρτία συνιστά εμπόδιο επικοινωνίας του ανθρώπου με το Θεό. Η αμαρτία, όταν παγιώνεται στη ζωή του ανθρώπου, τον οδηγεί στην αναισθητοποίησή του, στην απώλεια της χάριτος του Θεού και ορθώνει ανάμεσα στον άνθρωπο και στο Θεό τείχη απροσπέλαστα, σαν και αυτό το πνευματικό τείχος που εμπόδιζε τη Μαρία να εισέλθει στο ναό της Αναστάσεως. Η αμαρτία δεν είναι μια φυσιολογική κατάσταση, όσο κι αν εμείς οι άνθρωποι την εκλαμβάνουμε ως τέτοια. Είναι μία δαιμονική ενέργεια, η οποία εισήλθε στη ζωή μας από τότε που επιλέξαμε να παρακούσουμε το θέλημα του Θεού και ν' αυτονομηθούμε από αυτό. Και μπορεί να ζούμε μέσα στην Εκκλησία, μπορεί ελεύθερα οι πόρτες του ναού να είναι ανοιχτές για μας, εκείνοι, όμως, από μας οι οποίοι είμαστε δοσμένοι στο γεγονός της αμαρτίας εκουσίως και θεωρούμε ότι αυτό το γεγονός είναι ο φυσιολογικός τρόπος ζωής, να ξέρουμε ότι έχουμε ορθώσει τείχη απροσπέλαστα ανάμεσα σε εμάς και τον Θεό. Να ξέρουμε ότι ο όποιος εκκλησιαστικός βίος ζούμε είναι περιττός και αναποτελεσματικός, γιατί επιλέξαμε να θεοποιήσουμε τη σάρκα και να καταστήσουμε επισφαλή την παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Άρα, η αμαρτία είναι ένα τείχος, που εμποδίζει τη θέα του Θεού, εμποδίζει την κοινωνία μας με τον Θεό.

Το δεύτερο σημείο διασώζει ο βιογράφος της Μαρίας της Αιγυπτίας, ο Άγιος Σωφρόνιος ο Ιεροσολύμων. Όταν η Μαρία συνειδητοποίησε αυτό το οποίο συνέβη έξω από το ναό της Αναστάσεως, στάθηκε σε μια γωνιά και έστρεψε το νου της στην Υπεραγία Θεοτόκο και προσευχήθηκε σ' αυτήν: «Εσένα, Παναγία μου, βάζω εγγυήτρια της μετανοίας μου και αν επιτρέψεις να ανοίξουν οι θύρες του ναού του Υιού σου, τότε εγώ θα αφιερώσω τη ζωή μου όλη σε Αυτόν και μέχρι το τέλος του βίου μου θα μετανοώ και θα κλαίω για τις αμαρτίες μου». Και έτσι άνοιξαν οι πύλες του ναού της Αναστάσεως, πράγμα που σημαίνει

ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ἡ ἐγγυήτρια τῆς προσωπικῆς μας μετανοίας. Καὶ ἐν ὥρᾳ κρίσεως, κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, ὅταν ὅλοι μας θὰ βρεθούμε ἐνώπιος ἐνώπιω με τὸν Δικαιοκρίτη Χριστό, Ἐκείνη θὰ εἶναι παρούσα, Ἐκείνη θὰ πάρει θέση ἐγγυήτριας τῆς μετανοίας μας, προκειμένου νὰ ἰκετεύσει τὸν Υἱό τῆς, ὡς μητέρα πρὸς τέκνο, γιὰ νὰ ανοίξουν καὶ γιὰ μας οἱ θύρες τοῦ Παραδείσου, εφόσον ἡ μετάνοιά μας εἶναι πραγματικὴ, ολοκληρωτικὴ καὶ εὐλικρινής.

Καὶ τὸ τρίτο σημεῖο εἶναι τὸ γεγονός πὼς ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία εἶναι χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποφυγῆς τῆς ἀπελπισίας. Θὰ μπορούσε, σκεπτόμενη ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἔχει ἀπορρίψει, τῆς ἔχει κλείσει τὶς θύρες τῆς χάριτος, δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐνωθεῖ μαζί Του, λόγω τοῦ βάρους τῆς ἀμαρτωλότητός τῆς, νὰ ἀπελπιστεῖ, θὰ μπορούσε νὰ οδηγηθεῖ στὴν παραίτηση, στὴν ἀπόγνωση, θὰ μπορούσε νὰ κάνει χειρότερο κακὸ στὸν εαυτὸ τῆς, πιστεύοντας ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ δεῖ ἔλεος καὶ χάρις ἀπὸ τὸ Θεό. Ὅμως, δὲν ἀπελπίστηκε, δὲν ὠδηγήθηκε στὴν ἀπόγνωση, ἀλλὰ κέρδισε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συγχώρησή Του, μέσα ἀπὸ τὴν μετάνοια.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα μήνυμα γιὰ ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι ζοῦμε, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, τὴ ζωὴ τῆς ἀμαρτίας. Τὸ μήνυμα εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀμαρτία μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὅσο χαμηλά κι ἂν ἔχουμε πέσει, ὅσο βᾶρος ἀμαρτιῶν κι ἂν ἔχουμε σωρεύσει μέσα μας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμψει τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ μας στερήσει τὴν σωτηρία, εφόσον ἐπιλέξουμε τὸ σωτήριο δρόμο τῆς μετανοίας, ἐκεῖνον ποὺ ἐπέλεξε ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Γι' αὐτὸ, στὸν Χριστιανὸ δὲν πρέπει ἀπελπισία, δὲν πρέπει ἀπόγνωση καὶ παραίτηση.

Τὸ πρόβλημα, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶναι ἡ ἀμαρτία, ἀλλὰ ἡ ἀμετανοησία. Δὲν εἶναι ἡ ἀμαρτία ἐκείνη ποὺ θὰ μας κλείσει τὶς θύρες τοῦ παραδείσου, ἀλλὰ ἡ ἐμμονὴ σ' αὐτήν. Ἡ λύση αὐτοῦ τοῦ δράματος εἶναι ἡ ἐκούσια καὶ εὐλικρινὴς μετάνοια, ἡ ὁποία σβήνει τὸ παρελθὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ τὸ μέλλον τῆς σωτηρίας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ε.Ο.